

כתבי "העולם הזה", שנילוּו אל הצועדים, בחרו בנערה

הניצבת רותי טולצ'ינסקי רוקדת טוויסט בסצנה מהסרט הישראלי אף מילה למורגנשטיין, בו הופיעה כניצבת, בתמונת המסיבה הנערכת בביתו של הפרופסור ביליצר.

הקצינה חבושה בכובע רחב שוליים צועדת סגן-משנה רותי מאחורי מחלקתה, נותנת את הקצב לצעידה. מחוץ לצעדה היא קצינת מנהלה שאינה עוסקת בפיקוד ישיר.

מילכת הצעדה

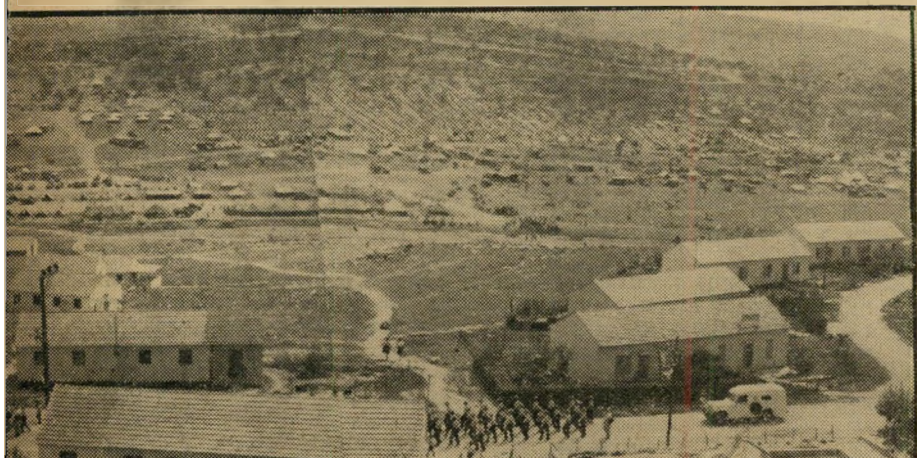
סגן-מישנה רות טולצ'ינסקי

אותו ייצגה קבוצת בנות זו לי היה מסוג החילות אשר מספיק לשמוע את שימעם, כדי להתלהב. חוץ מזה היו עוד כחצי תריסר מחלקות מאותו חיל עצמו. השופטים שארבו בצידי הדרכים, בגלוי ובנסתר, לא העניקו לה ציונים מיוחדים. צעדתה לא היתה מהוקצעת ומלוטשת כמו אלה של יחידות בעלות רוח צחות ושיפשוף רב. בסך הכל היתה זו מחלקה של 18 בנות עירוניות, מפונקות ואוהבות נוחיות, שאפילו השרות בצבא פירושו עבורן עבודה משרדית ללא אימונים שיפשוף. הן לא ניראו מייטריות כמו הצנתניות או בנות הנח"ל. לא היה בהליכתן שום דבר מהמאפיין צועדים מקצועיים. ואף-על-פי-כן, הן אפיינו את

ידיים, והרבה אילתורים שנולדו חוץ כדי צעדה, במאהלים או בחניונים. "מה נשתנה היום הזה מכל הימים?" שרה אחת את נעימת הקושיות מההגדה. "שבכל הימים אנו יושבים במשרדים, היום הזה כולנו צועדים!" ענו לה חברותיה. "אי-מאן" קראה חיילת מקצה הסור. "אי-מאן" ענתה לה קריאה אחידה. "אי-מאן" קריאה יחידה. "אי-מאן" תשובה כללית, ואחרי-כך זמר היתולי עליו: "אבא מגרש את אמא — הן ילדים צועקים קדימה!" המחלקה של רותי לא התבלטה כלל וכלל מבין מאות המחלקות שהשתתפו ב"צעדה. לא היו לה תלבשות צבעוניות כמו לקבוצת האורחיות, לא כובעי טמבל בצבע בולט כליחידות צבא אחרות. אפילו החייל

אורך כל הדרך המפותלת עלו ענני אבק קלים. שלשות שלשות נימשכו מחלקות ה" צועדים, כשהדי שירתה של אחת מתמזגות עם שירתה של הצועדת אחריה, בליל של קצבים, שפות ומנגינות. המחלקה של רותי שרה כל הזמן. 18 בנות בחאקי מאובק, כתמי זיעה על החול-צות, פנים לוהטים וגרוגנות ניחרים, שרו ללא הפסק זו השעה החמישית. שירי-לכת, שירי-עם, שירי-מחול אשר לה בתנועותי

ע להו עלה ומשוד! לא נכנע, לזו העליה! אנו לא אדישים לדייטה של גברים אנו לא נכנעים לפגעי הדרכים! מחלקת הבנות הקטנה, אימצה את רגליה במעלה הגיבעה המובילה למצפה הראל. ל-

עיר האוהלים זוהי פאנורמה של עיר הצעדה אשר הוקמה בעיירת הפיתוח בית-שמש. עבור 16 אלף הצועדים — חיילים אזרחים וגדנעים. בחלק הקדמי של התמונה המרפאות וחורי האוכס

חו עיין בסיום של יום צעיזה יושבת רותי בחברת בנות מחלקתה במאהל אהלי הטיירים, דואגת לבעיותיהן. מספר חיילות נראות בתמונה כשהן שרועות על גבן כשרגליהן מורמות בעוד השאר מחלקות ביניהן את חיות הדרך.